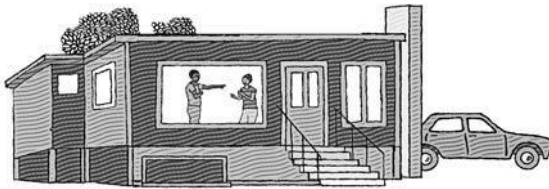

Lliçó 10: Per al 8 de juny de 2019

TEMPS DE DIFICULTATS

Dissabte 1r de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 7:5; Efesis 1:7; Filipencs 2:4-8; Efesis 4.26, 27; Jaume 1.19, 20; Colossencs 3.19; Mateu 7.12.

PER A MEMORITZAR:

“Encara que us irriteu, no pequeu; que la posta de sol no us trobi encara ressentits” (Efe. 4:26).

Fins a les millors famílies passen per moments de lluita, de conflicte. És sol una de les realitats de la vida en un món caigut. Hi ha coses senzilles, com a qui li toca treure les escombraries, si la teva filla adolescent va acabar la seva tasca escolar o si el teu fill va fer els seus quefers. Són qüestions molestes però relativament menors, que en general poden resoldre's amb un mínim de trastorn. Però hi ha altres problemes que poden amenaçar amb alterar la vida familiar. Els sogres que amb el seu abús i manipulació amenacen amb destruir el matrimoni d'una dona i la seva salut; el pare amb una malaltia mental que abusa dels seus fills; el fill que deixa enrere tota la seva educació religiosa per a lliurar-se a un estil de vida promiscu; o la filla que es torna drogoaddicta.

En el Nou Testament, en reiterades ocasions se'ns diu que hem d'estimar-nos els uns als altres (Juan 13.34; Rom. 12.10); viure en pau i harmonia els uns amb els altres (Rom. 15:5; Heb. 12.14); ser pacients, amables i tendres entre nosaltres (1 Cor. 13:4); considerar als altres com a millors que nosaltres (Fil. 2:3); i ser tolerants els uns amb els altres (Efe. 4:2). Per descomptat, tot això és més fàcil dir-ho que fer-ho, fins i tot amb els nostres propis familiars. En aquesta lliçó, veurem algunes formes d'ajudar a apaivagar els moments de dificultats, especialment en la família.

ELS CONFLICTES

Llegeix Mateu 7:5 i Proverbis 19.11. Què dos principis importants poden ajudar-nos a evitar conflictes amb els altres?

L'autor de Proverbis fa una observació molt astuta: “Començar un plet és aviar l'aigua: abans d'embolicar-t'hi, retira't.” (Prov. 17.14). Una vegada iniciat, un conflicte pot tornar-se increïblement difícil de resoldre. Segons Romans 14.19, podem prevenir conflictes seguint dues coses: “Cerquem, doncs, allò que porta la pau i que edifica la comunitat.”. Quant més importants són aquests principis per a l'harmonia familiar?

De vegades, quan admets la teva responsabilitat en un conflicte, pots aconseguir que l'altra part se suavitzí. Fa un pas cap endarrere, i considera si fins i tot és una batalla que valgui la pena lliurar-se. Proverbis diu: “El prudent sap refrenar la ira, li és un honor passar per alt l'ofensa.” (Prov. 19.11). Al mateix temps, planteja't quina transcendència tindrà això en la teva vida en tres dies. Millor encara, quin impacte tindrà en cinc o deu anys? Quants matrimonis, per exemple, han tingut dificultats per qüestions que avui semblen tan trivials?

En lloc de deixar que el conflicte es prolongui durant molt de temps, en parlar amb l'altra persona, amb un cònjuge, un fill, un amic o un company de treball, potser tu mateix desitges definir clarament el problema o el tema en discussió i centrar-te immediatament en el tema. Els conflictes sovint s'agreugen quan el problema central que va iniciar el conflicte es perd enmig de paraules irades, mentre els problemes o les ferides del passat s'afegeixen a la mescladissa (això pot ser mortal, especialment per a un matrimoni). Una millor forma d'iniciar una discussió més suau és reafirmar la teva relació. Fes que l'altra persona sàpiga que et preocupes profundament per ella i per la relació. Una vegada que hagis expressat els teus sentiments positius, poden passar al tema en qüestió. No obstant això, vés amb compte de no utilitzar la paraula però. Expressar un pensament positiu i després dir “però” nega el que acabes d'afirmar. Després de compartir els teus sentiments, escolta la perspectiva de l'altra persona, reflexiona sobre el que ella ha dit i recentment llavors proposa una solució que tingui en compte el que sigui millor per a tots (Fil. 2:4, 5).

Fes memòria d'alguns conflictes del passat que ara et semblin absurds i insignificants. Què pots extreure d'aquestes experiències que podria ajudar a evitar, almenys pel que respecta a tu , que torni a succeir una cosa similar?

ALGUNS PRINCIPIS PER AL MATRIMONI

El matrimoni, igual que el dia de repòs, és un regal de Déu per a la humanitat que es remunta al Edèn. I, com a adventistes del setè dia, sabem el que l'enemic de les ànimes ha fet, i continua fent, tant amb el dissabte com amb el matrimoni. Fins i tot els millors matrimonis patiran conflictes ocasionalment.

A continuació presentem alguns principis que poden ajudar les parelles a resoldre aquests problemes.

Llegeix Efesis 1:7. Quin principi concloent es troba aquí que ha de formar part de qualsevol matrimoni?

Has d'aprendre a perdonar; especialment quan el teu cònjuge no s'ho mereix. Qualsevol pot perdonar als mereixedors; de fet, això gairebé no és perdó. El veritable perdó és perdonar als qui no s'ho mereixen, així com el Senyor ens perdona per mitjà de Crist. Nosaltres hem de fer el mateix; en cas contrari, el nostre matrimoni, si sobreviu (el que és poc probable), s'assemblarà al Purgatori.

Llegeix Romans 3.23. Quin principi vital trobem aquí també?

Has d'acceptar que estàs casat amb un pecador, amb un ésser que ha sofert cert grau de mal emocional, físic i espiritual. Acostuma't a això. Accepta els defectes del teu cònjuge. Resol això amb oració. Potser has de conviure amb aquests defectes; però no has d'obsessionar-te amb ells; si no, t'arruïnaran per complet. Un Déu sant i perfecte, per mitjà de Crist, ens accepta tal com som. Tu, que difícilment siguis sant i perfecte, has de fer el mateix amb el teu cònjuge.

Llegeix Filipencs 2:4 al 8. Quin principi important podem usar també que ens ajudi no només en el matrimoni sinó també en totes les relacions potencialment problemàtiques?

EL PAPER DE L'ENUIG EN ELS CONFLICTES

Qui no ha experimentat enuig en l'un o l'altre moment? El que ho fa més difícil és quan aquest enuig va dirigit a un membre de la família. A més de la negació a perdonar, l'enuig pot convertir-se en un verí que causarà un gran dolor i sofriment en la llar i la família, i en les relacions en general.

Llegeix Efesis 4.26 i 27; i Eclesiastès 7:9. Com podem equilibrar la nostra comprensió de l'enuig com una emoció i de l'enuig com un pecat? Quina és la diferència?

Què diu Jaume 1.19 i 20 que hem d'aplicar tot el temps possible, però especialment quan tractem amb membres de la família les accions de la qual, actituds i paraules ens fan enfellonir?

Si estàs enutjat per alguna cosa, en lloc de deixar-ho surar com un núvol fosc sobre la teva vida, converteix-ho en una cosa positiva. Ora pels que et danyen i et maltracten, perdona'ls i converteix-te en una benedicció per a ells. Probablement no és fàcil al principi, però quan prenguis la decisió i la segueixis Déu s'encarregarà de la resta.

De vegades, l'arrel de la ira prové de les característiques de les llars en els quals vam créixer. Les persones enutjades sovint provenen de famílies enutjades, perquè aprenen dels seus models i segueixen el mateix comportament en la seva vida, i finalment li ho transmeten als seus fills. A vegades la ira pot ser el resultat de necessitats no satisfetes o de la gelosia, com va ser el cas de Caín, que el va conduir a l'assassinat del seu germà.

Potser tens una bona raó per a estar enutjat, però no la utilitzis com a excusa per a seguir així. No neguis el motiu real ni tractis de justificar-lo. Més aviat, demana-li a Déu que t'ajudi a resoldre-ho en forma positiva. L'apòstol Pau ens dona un bon consell: "No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé." (Rom. 12.21).

Tots tenim coses que ens fan enutjar, fins i tot fins al punt que ens dolen. I, en alguns casos, probablement tenim motius reals per a estar enutjats. La pregunta és: Com fer, mitjançant el poder de Déu, per a impedir que aquest enuig ens faci sentir miserables a nosaltres mateixos i als quals ens envolten?

CONFLICTE, ABÚS, PODER I CONTROL

De vegades, els conflictes i l'enuig no resolts poden convertir-se en una dinàmica relacional molt negativa i destructiva, i fins i tot en una relació abusiva. L'abús pot prendre una varietat de formes: física, verbal, emocional, psicològica, sexual i altres. Però qualsevol forma d'abús és contrària al principi essencial del Regne de Déu: l'amor abnegat.

Quins ensenyaments vitals sobre les relacions es troben en 1 Joan 4:7 i 8; i Colossencs 3.19?

“I vosaltres, marits, estimeu les vostres mullers i no us hi *enfadeu*.” (Col. 3.19). La paraula *aspres*, en l'idioma grec original, es refereix a estar enutjat o amargat amb el cònjuge, i això causa dolor continu, hostilitat intensa i expressions d'odi. Pau té molt en clar que un cònjuge no deu ser hostil ni violent. L'abús emocional, sexual i físic no és un comportament acceptable per a un espòs o una esposa cristians. El que sí que és acceptable és que estimis al teu cònjuge. Pau també deixa en clar que l'amor és pacient i bondadós, i que l'amor no té enveja, no es vana, no és orgullós, no és groller, no és egoista, no s'enutja fàcilment, no guarda rancor, no es delecta en la maldat, sinó que s'alegra en la veritat. L'amor sempre protegeix, sempre confia, sempre espera i sempre persevera. Cap dels atributs de l'amor ni remotament aprova ni accepta l'abús de cap manera.

Una relació saludable és aquella en la qual totes dues parts se senten protegides i segures, en la qual l'enuig es maneja de manera saludable i en la qual el servei recíproc és la norma. Sovint, les víctimes d'abús se senten culpables, com si fossin les responsables de provocar a la seva abusador o perquè potser “mereixen” ser abusades per alguna raó. Els abusadors poden arribar a ser molt controladors, dominants i hàbils per a fer que les seves víctimes se sentin responsables. La veritat és que ningú mereix ser abusat per un altre, i els abusadors són responsables per les seves pròpies decisions i actes. El bo és que la Bíblia ofereix consol, no culpabilitat, per a les víctimes d'abús. En algunes situacions en les quals el problema es torna immanejable, les persones no han de témer buscar ajuda externa.

■ És lamentable que algunes cultures tolerin l'abús cap a les dones. Per què cap cristià hauria de caure en aquest tipus de comportament, independentment del que la seva cultura permeti?

PERDÓ I PAU

“Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei i els Profetes.” (Mat. 7.12). Pensa en totes les formes en què necessites aplicar aquest principi en la teva vida, dins i fora de la família, i a continuació anota quines són aquestes ocasions i decideix, amb fe, com pots aconseguir-lo.

L'autor d'Hebreus va aconsellar: “Mireu de viure en pau amb tothom. Busqueu la santedat, ja que sense santedat ningú no veurà el Senyor.” (Heb. 12.14). Fins i tot encara que hàgim pres totes les mesures necessàries, alguns que ens han fet mal no escoltaran ni canviaran. Alguns probablement es disculpen; però uns altres, no. De totes maneres, és per al nostre benefici prendre el camí del perdó recentment esmentat, especialment quan es tracta d'un membre de la família.

De fet, el perdó és una part essencial de la resolució de conflictes, especialment en la família. Quan algú pecca contra nosaltres, a l'enemic de Déu li encanta erigir un mur entre nosaltres i aquesta persona, un obstacle que ens impedeixi estimar a aquesta persona com Crist ens va estimar. El perdó és una decisió que prenem per a evitar aquest obstacle.

“No som perdonats perquè perdonem, sinó per com perdonem. El fonament de tot perdó es troba en l'amor immerescut de Déu; però per la nostra actitud cap als altres vam mostrar si hem fet nostre aquest amor. Per tant, Crist diu: ‘Amb el judici amb que vostès jutgen, seran jutjats; i amb la mesura amb què mesuren, seran mesurats’ ” (PVG 196, 197).

Al mateix temps, quan nosaltres som els culpables, hem de tractar de restaurar la relació trencada amb l'altra persona, la qual cosa pot implicar acostar-nos a ella i dir-li que lamentem el que hem fet, i demanar-li perdó. Això és el que va dir Jesús: “Per això, si en el moment de presentar la teva ofrena a l'altar, allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allí mateix, davant l'altar, la teva ofrena i vés primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presentar la teva ofrena.” (Mat. 5.23, 24). És agradable quan algú que ens ha danyat es disculpa i demana perdó. De la mateixa manera, és bo quan brindem a uns altres el mateix tipus d'atenció.

■ El fet de pensar en tot el que necessites per a ser perdonat de quina manera t'ajuda a aprendre a perdonar als altres?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR:

“Amb massa freqüència, els pares no estan units en el seu govern de la família. El pare, que acompanya molt poc als seus fills, i ignora les peculiaritats de la seva disposició i temperament, és dur i sever. No domina el seu geni, sinó que corregeix amb enuig. El nen el sap, i en comptes de subjugar-lo el càstig l'omple d'ira. La mare passa per alt en una ocasió mancades que castigarà severament en una altra. Els nens no saben mai que esperar, i s'asseguin temptats a veure fins a on poden transgredir amb impunitat. Així se sembren males llavors que brollaran i donaran fruit” (HC 283).

“La llar ha de ser el centre de l'afecte més pur i elevat. Cada dia ha de fomentar-se amb perseverança la pau, l'harmonia, l'afecte i la felicitat, fins que aquests béns preciosos habitin en el cor dels quals componen la família. La planta de l'amor ha de nodrir-se acuradament; en cas contrari morirà. Tot principi bo ha de ser conreat si volem que floreixi en l'ànima. Ha de ser desarrelat tot el que Satanàs planta en el cor: l'enveja, la gelosia, les males sospites, la maledicència, la impaciència, el prejudici, l'egoisme, la cobdícia i la vanitat. Si es permet que romanguin aquests mals trets en l'ànima, donaran fruits que contaminaran a molts. Oh, quants conreen les plantes verinoses que maten els fruits preciosos de l'amor i contaminen l'ànima!” (HC 174, 175).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. “No tenim pas un gran sacerdot incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar.” (Heb. 4.15). Així com Crist es va posar en la nostra situació per a relacionar-se millor amb nosaltres, nosaltres hauríem de fer el mateix amb el nostre cònjuge. Intenta veure qualsevol situació o crisi en particular no només des de la teva perspectiva, sinó des de la del teu cònjuge també. Fixa't com l'altre veu la situació, com impacta en ell i per què assegui d'aquesta manera. El principi pot ajudar considerablement a alleujar situacions complicades. De quina manera podem aplicar aquest principi a tots els aspectes de possibles conflictes amb els altres?
2. En classe, respon la pregunta: L'enuig és sempre pecat? Fonamenta la teva resposta.